



## Universitätsbibliothek Paderborn

### Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis discernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

**Abelly, Louis**

**Coloniæ Agrippinæ, 1659**

IX. Soluuntur quædam dubia circa doctrinam præcedenti sectione traditam.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-38979**

## SECTIO IX.

*Solvuntur quaedam dubia circa doctrinam procedenti sectione traditam.*

PRIMUM est, utrum amentibus baptizatis administranda sit Eucharistia. Respondet S. Doctor q. 80. a. 9. cum distinctione: vel enim semper caruerunt usu rationis, & talibus dicit Sacramentum hoc non esse administrandum: vel non semper carverunt, & tunc si prius cum essent rationis compotes, apparuit in eis Sacramenti huius aliqua devotio, debet ipsis in articulo mortis exhiberi (ut ibidem docet confirmatque auctoritate Concilii 4. Carthaginensis cap. 76.) nisi forte timeatur periculum vomitus vel expuitionis. Iis autem, qui non omnino amentes sunt, sed debilem tantum habent rationis usum, non est hoc Sacramentum omnino denegandum, sed pro ratione dispositionis & devotionis administrandum.

Secundum est, qua aetate pueris Sacramentum hoc administrari debeat? Resp. nihil super hac re generatim posse definiri, sed cujusque pueri indolem esse considerandam; in aliis siquidem tardiùs, in aliis citiùs rationis usus exoritur: neque tamen requiritur ut puer pleno ac perfecto iudicio polleat, sed satis est secundum mentem S. Doctoris sup. in resp. ad 3. ut aliqualem usum rationis habere incipiat, possitque actum fidei circa hoc Sacramentum elicere, & devotum aliquem affectum circa illud concipere.

Vnde graviter aliquando peccant parentes, pastores, & confessarii, qui ex incuria primam puerorum communionem nimis diu differunt, quos Beatae memoriae Franciscus Salesius Episcopus Gebennensis in ipso rationis crepusculo ad Christum Dominum volebat in huius Sacramenti participatione adduci; ut illius gratiis irrorati tanquam



quam nouellæ oliuarum in circuitu mensæ Domini adolefcerent, eoquæ confortante, baptismalem innocentiam feliciter & constantius custodirent.

Tertium est, utrum reis ad mortem damnatis Eucharistia licite denegari possit? Resp. cum Ifamberto ad q. 8. disp. 2. 4. Ecclesiam posse speciali aliquo decreto, vel ratione alicuius consuetudinis, eiusmodi reos ad mortem damnatos Sacramentali Eucharistia perceptione priuare, quod præsertim probat ex eo, quod Ecclesia olim in quibusdam Concilijs, ac nominatim in Concilio Eliberitano, quosdam peccatores publicos, licet pœnitentes Sacramentaliter absolutos, sacra viatici sumptione etiam in articulo mortis priuauit: ergo idem etiam nunc in similibus casibus ad horrorem quorundam criminum altius animis imprimendum facere poterit: cum in dispensatione Sacramentorum salua illorum substantia plenam à Christo Domino potestatem acceperit.

Quartum est, utrum sicut sacerdotes celebrantes, sic etiam laici communicantes Sacramentum hoc sub utraque specie sumere debeant? Resp. iuxta definitionem Concilii Trid. sess. 21. cap. 1. *Laicos & Clericos non conficientes, nisi præcepto diuino ad Eucharistia Sacramentum sub utraque specie sumendum obligari; neque vilo pacto, salua fide, dubitare posse, quin illis alterius speciei Communio ad salutem sufficiens.* (Et postea subdit cap. 2.) quod, licet ab initio Christiana religio non infrequens utriusque speciei usus fuisset, tamen progressu temporu, latissime iam mutata illa consuetudine, antequam mater Ecclesia grauibus, & iustis de causis adducta, hanc consuetudinem sub altera specie communicandi approbavit, & præcepte habendam decreuit: quam reprobare, aut sine ipsius Ecclesie auctoritate pro libito mutare non licet. (Addit denique cap. 3.) fatendum esse, etiam sub altera tantum specie totum, atque integrum Christum, utrumque Sacramentum sumi; ac propterea quod ad fructum attinet, nullam gratiam necessariam ad salutem eos fraudari, qui unam speciem solam accipiunt. Certè in scripturis, Act. 2. 20. & 27. fit mentio solius fractionis panis, in cuius communicatione dicuntur fideles fuisse per-

seueras



seuerantes : & olim in Ecclesia Sacramentum hoc sub sola specie panis ad communionem infirmorum asseruatum, ipsisque infirmis ministratum fuisse constat ex Concilio Nicæno can. 12. & 14. & ex Eusebio lib. 6. Hist. Eccl. cap. 35. & etiam ex S. Greg. Nazian. in orat. de Gorgonia sorore: ex quibus constat quantum à veritate alienum sit, quod hæretici dicunt, vnumquemque fidelium præcepto diuino ad communionem sub vtraque specie sumendam obligari.

## SECTIO X.

*Quis sit legitimus huius Sacramenti minister.*

QVÆSTIO proposita dupliciter intelligi potest: primo, quis hoc Sacramentum conficere; secundo, quis illud legitime dispensare & administrare possit. Pro illius in vtroque sensu resolutione.

Dicendum est solum nouæ legis sacerdotem ritè ordinatum esse proprium & legitimum Eucharistiæ conficiendæ ministrum. Hæc veritas, quæ de fide est, constat tum ex his Christi Domini verbis S. Matth. 26. & S. Luc. 22. *hoc facite, &c.* quibus, solis Apostolis, eorumque in sacerdotio successoribus hanc Eucharistiæ conficiendæ potestatem concessit; quo sensu verba illa intelligenda esse docet S. Thom. q. 82 a. 1. & constat ex Concilio Lateran. sub Innocentio 3. cap. *Firmiter*, in quo statuitur *neminem nisi sacerdotem ritè secundum clauas Ecclesiæ ordinatum, Sacramentum hoc posse conficere*: quod etiam expressè definitum est in Conc. Trid. sess. 2. cap. 1. Huic quoque veritati subscripserunt SS. Patres, vt S. Chrysostomus passim in libris de sacerdotio, præsertimque lib. 3. cap. 3. & S. Hieron. dialogo cont. Luciferianos post medium,

vbi